

There are no translations available.

Супронюк Віктор

Олексіївська ЗОШ I-III ст.

с. Олексіївка, Нікопольський район, Україна

Матеріал надано в авторській редакції

Я ПИШАЮСЯ ТОБОЮ, МІЙ РІДНИЙ КРАЄ!

Нікопольщина – моя рідна земля, багата на чесних та роботящих людей. Цей край недаремно цінували різні народи, тому не дивно, що їхня гаряча кров вирує в наших жилах, не дає зупинятися на місці. Наша земля багата не тільки історичними подіями та датами, вона має багату і славу історію. Славиться наша територія природними скарбами: марганцевими та залізними рудами, запасами кам'яного та бурого вугілля, граніту, глини. Не дивно, що зараз наше місто є дуже розвиненим і багатим.

Перші поселення на території сучасного Нікополя виникли ще в другому тисячолітті до нашої ери, коли тут проживали кіммерійці, потім їх вигнали в Малу Азію скіфи. Розвиток скіфської держави відбувався до середини IV століття нашої ери, доки їх не потіснили сармати. Потім аж до XIII століття нашої ери на території мого рідного краю проживали різні кочові племена: готи, гуни, авари, булгари, хазари, угри, печеніги, половці, ногайці. Тут проходив перетин грецького шляху та Соляного шляху з Криму. Необхідність до самозахисту призвела до утворення козацьких фортець, що отримали назву січей. У 1638 році на території сучасного міста Нікополь утворилася Микитинська Січ. Перше згадування назви міста зустрічаються в документах 1780 року. Наприкінці XVIII століття Нікополь стає важливим торговельним центром Придніпров'я. Цьому сприяло його вигідне географічне положення, розташування біля води та сухопутних шляхів.

Так, у 1793 році у місті Нікополь мешкали 1388 чоловіків та 476 жінок та налічувалося 425 дворів. У 1800 році населення міста становило 2567 осіб: 1326 чоловіків та 1241 жінок.

Після виходу наказу про утворення Чумацького транзитного шляху через Нікополь для вивозу солі з Криму та організації Соляного Управління, яке стягувало платню грошима та сіллю за переїзд через міст, добробут населення значно покращився і ще більше людей переселялися до нашого міста. Загалом наш край розвивався дуже швидко. Також розвитку торгівлі в Нікополі сприяв наказ про утворення вільних матроських цехів та об'єднань. Так, у 1857 році тут мешкало близько 6500 людей, з них 1537 вільних матросів. Вони займалися переправою вантажів та підготовкою робітників, які могли б управляти річним транспортом. Об'єднання матросів - це був неабиякий шанс для невільних селян стати вільними та отримати в користування земельні наділи, а також уникнути податків та не стати рекрутами. З 1856 року матроси утримували на свої кошти школу та матроське приходське училище. Окрім мирних справ нікопольські матроси приймали участь в бойових діях під час Кримської війни 1853-1856 рр. та обороні Севастополя, також приймали активну участь у створенні Чорноморського флоту. У 1859 році місцевій поліції Нікополя було надано дозвіл на видачу прав на торгівлю особам торгівельного стану з дотриманням встановлених правил. Це спростило процедуру і час отримання таких патентів, а також збільшило приріст населення.

У 1864 році населення міста становило 7046 мешканців, було 1229 житлових будинків, 6 магазинів, 3 салотопних, 3 свічних, 2 цегляних заводів, 2 пивоварні, діяли 4 ярмарки: Вознесенська, Успенська, Благовіщенська та Дмитрівська.

Наприкінці XIX століття розпочалися розробки місцезнаходження марганцевої руди, яку проводили 9 акціонерних об'єднань, на більшість із них мали вплив бельгійські та французькі капіталісти. Це призвело до зростання темпів промислового розвитку міста. У 1883 році відкривається завод землеробних машин та інвентаря (ВАТ «Нікра»), у 1895 р. - чугуномідноливарний завод (ВАТ «Нікопольський завод трубопровідної арматури»). Після відкриття у 1903 р. другої лінії Катеринівської залізничної дороги, Нікополь опинився на з'єднанні двох важливих магістралей: водній та залізничній, розпочався більш інтенсивний промисловий розвиток міста.

У 1905 р. відкрився м'ясокомбінат, продукти якого були дуже високої якості! Потім відкриваються млин та лісопильний завод. Постійно відбувалося промислове зростання, однак при цьому посилювалась майнова нерівність. Робітникам підвищили робочий час, який на деяких підприємствах та майстернях міг тривати з 8 години до 22 години. Починали виникати страйки робітників, які стали підтримувати і селяни, особливо активними були мешканці району Новопавлівки. Життя нікопольців залежало від зовнішньої політики Російської імперії, яка стояла на порозі Першої світової війни. Як відомо, війна пожирає багато матеріальних ресурсів країни, соціальна сфера починає мало фінансуватися, потреби населення відходять на задній план. Зарплата на заводах зменшувалась, вводились різноманітні штрафи, кількість харчів урізалась, оскільки треба

було годувати армію на фронті. Гинуло багато солдатів. Все це викликало невдоволення у населення, яке ще підігрівалось гаслами більшовиків, Тому з 1918 року, після Жовтневої революції, у Нікополі поступово почали формуватися органи самоврядування більшовиків, які почали проводити свою роботу по ліквідації приватного сектора, відбираючи будинки, земельні наділи у заможних мешканців. Також у землеробів, які під час Столипінської реформи отримали у власність земельні наділи для ведення фермерського господарства. Потім Колегія Нікопольської районної ради перевірила заводи та всі інші промислові майстерні міста і результатом цих дій стала націоналізація промисловості. Цей період дуже важким був не тільки для Нікополя, а й для всієї країни. Почався період розрухи та становлення, злету та падіння.

Так, у 1933 р. був побудований новий хлібозавод, відбулися реконструкції м'ясокомбінату та пивоварного заводу. У цьому ж році розпочалося будівництво нашого промислового гіганта - Південнотрубного заводу. Більше 9000 будівників з різних куточків Радянського Союзу були зайняті на його будівництві - і вже у 1935 р. запрацював цех малих агрегатів. Будівництво та відкриття нових цехів ПТЗ велось до 1984 року!!! Це вражає - наскільки розвивалась промисловість, як це все планувалось і де це продавалось!!! Наші люди дуже працьовиті, тому і досягли успіхів, про які деякі тільки мріють.

Під час Другої Світової війни у серпні 1941 року завод було евакуйовано до Свердловської області. Під час окупації фашистськими загарбниками завод був практично зруйнований. Після окупації та закінчення війни ПТЗ та інші промислові об'єкти Нікополя відбудовувалися. Мене завжди не залишає відчуття поваги до людей, які знову все відбудовували в країні, починали заново своє життя, які заради суспільного блага відмовлялись від свого особистого. Гордий, що живу в аграрному краї, і що мої діди та прадіди приймали участь у розбудові сильного, розвинутого Нікопольського краю.

З 1962 року розпочалось будівництво «НЗФ» (Нікопольський завод феросплавів), який посідає перше місце в Європі і друге в світі за розмірами промисловості. Він виробляє феросплав - це сполука речовин, які потрібні при виробленні сталі. Для цього була побудована Запорізька АЕС (атомна електростанція), щоб живити завод енергією. З перших років роботи НЗФ став науково-дослідною лабораторією галузі. Так, 75% продукції заводу відправляється на експорт, а 15% йдуть на інші власні державні потреби

Я прагну продовжити справу славних земляків-нікопольців – возвеличити та збагатити наш край. Розумію, що не треба забувати минуле, бо в ньому полягає наше майбутнє. Забуваючи минуле, робимо ті ж самі помилки і стоїмо на місці, не розвиваємося і урізаємо

можливості наших нащадків. Маю велику надію, що скоро в нашому краї, як і в нашій милій Україні, все зміниться на краще...

[У разі використання матеріалів цього сайту активне посилання на сайт обов'язкове](#)